

Warszawa, dnia 7 maja 2019 r.

Sygn. akt KR III R 15/18

DECYZJA nr KR III R 15/18

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Patryk Jaki

Członkowie Komisji:

Sebastian Kaleta, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2019 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia lipca 2014 r. nr , dotyczącej ustalenia i wypłaty odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6

z udziałem Miasta Stołecznego Warszawy, E B , B / S , M B , W B oraz Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267 – dalej: „ustawa z dnia 9 marca 2017 r.”) w zw. z 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 poz. 2096 ze zm. – dalej: „k.p.a.”)

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2014 r. nr

UZASADNIENIE

I

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2017 r., poz. 718; dalej: „ustawa z dnia 9 marca 2017 r.”), postanowieniem z dnia 7 maja 2018 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt KR III R 15/18 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lipca 2014 r. nr [redacted] dotyczącej ustalenia i wypłaty odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, pochodzącą z nieruchomości hipotecznej, ozn. [redacted], obecnie stanowiącą część działek ewidencyjnych nr [redacted] i [redacted] z obrębu [redacted] na rzecz E [redacted] B [redacted], B [redacted] S [redacted], M [redacted] B [redacted] i W [redacted] B [redacted]. Postanowienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 9 maja 2018 r.

Pismem z dnia 7 maja 2018 r. dokonano zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji reprivatyzacyjnej dotyczącej ustalenia i wypłaty odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 9 maja 2018 r.

Postanowieniem z dnia 7 maja 2018 r. organy administracji publicznej oraz sądy powszechne zostały zawiadomione o wszczęciu postępowania rozpoznawczego przez Komisję w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 9 maja 2018 r.

Pismem z dnia 7 maja 2018 r. zawiadomiono Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy o wszczęciu postępowania rozpoznawczego przez Komisję w trybie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Zawiadomieniami z dnia 13 lipca 2018 r. oraz 4 września 2018 r. poinformowano o wyznaczeniu nowych terminów rozpatrzenia sprawy ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu. Kolejne terminy rozpatrzenia sprawy wyznaczono – odpowiednio – do dnia 7 września 2018 r. oraz 30 listopada 2018 r.

Zawiadomienia udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w dniach 13 lipca 2018 r. oraz 6 września 2018 r.

Postanowieniem z dnia 17 września 2018 r., na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zwrócono się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [redacted] r. nr [redacted] dotyczącej ustalenia i wypłaty odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6 pochodzącą z nieruchomości hipotecznej, ozn. [redacted], obecnie stanowiącą część działek ewidencyjnych nr [redacted] i [redacted] z obrębu [redacted] na rzecz E. [redacted] B. [redacted], B. [redacted] S. [redacted], M. [redacted] B. [redacted] i W. [redacted] B. [redacted]. Postanowienie zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 17 września 2018 r.

Zawiadomieniami z dnia 31 stycznia 2019 r. oraz 27 marca 2018 r. poinformowano o wyznaczeniu nowych terminów rozpatrzenia sprawy ze względu na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu. Kolejne terminy rozpatrzenia sprawy wyznaczono – odpowiednio – do dnia 31 marca 2019 r. oraz 31 maja 2019 r. Zawiadomienia udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w 1 lutego 2019 r. oraz 28 marca 2019 r.

Zawiadomieniem ogłoszonym w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 15 kwietnia 2019 r. na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że przedmiotowe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pismem z dnia 30 maja 2018 r. pełnomocnik stron: W. [redacted] B. [redacted], M. [redacted] B. [redacted], E. [redacted] B. [redacted], B. [redacted] S. [redacted] – r.pr. K. [redacted] W. [redacted] wniósł o utrzymanie w mocy decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr [redacted] z dnia [redacted] 2014 r. ustalającej odszkodowanie za przejęcie nieruchomości warszawskiej przy ul. Melsztyńskiej 6. Pełnomocnik wskazał, iż przed wydaniem decyzji Prezydenta z 2014 r. wniosek poprzednika prawnego stron o odszkodowanie został jedynie pozostawiony bez rozpoznania, a więc nie doszło do odmownego załatwienia sprawy odszkodowania za przejęcie nieruchomości warszawskiej przy ul. Melsztyńskiej 6. W ocenie pełnomocnika stron pozostawienie wniosku odszkodowawczego poprzednika prawnego stron bez rozpoznania nie

doprowadziło do konkretyzacji norm prawa materialnego i nie skutkowało zaistnieniem stanu rei iudicatae w sprawie odszkodowania za przejęcie nieruchomości.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości

Nieruchomość położona w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, ozn. hip. [redacted], stanowi obecnie część działek ewidencyjnych nr [redacted] i nr [redacted] z obrębu [redacted]. Działka ewidencyjna nr [redacted] jest zabudowana budynkiem mieszkalnym wielorodzinnym o adresie ul. Melsztyńska 4/10, wzniesionym w 1975 r.

2. Pierwotni właściciele nieruchomości i ich następcy prawni

Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Grodzkiego w Warszawie z dnia 10 maja 1948 r., nr [redacted], tytuł własności nieruchomości warszawskiej ozn. hip. [redacted] zapisany był na imię K. [redacted] B. [redacted].

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z dnia 23 lutego 1987 r., sygn. akt [redacted], spadek po K. [redacted] B. [redacted] zmarłym w dniu 22 października 1986 r., na podstawie ustawy nabyli: żona K. [redacted] B. [redacted] w 1/4 części i dzieci B. [redacted] S. [redacted], M. [redacted] B. [redacted], W. [redacted] G. [redacted] B. [redacted], E. [redacted] B. [redacted] w 3/16 części każde z nich.

Następnie umową darowizny z dnia 18 czerwca 2008 r. sporządzoną w formie aktu notarialnego, Rep A nr [redacted], K. [redacted] B. [redacted] darowała swojemu synowi W. [redacted] B. [redacted] cały przypadający jej udział w spadku po K. [redacted] B. [redacted].

Podsumowując, obecnie następcami prawnymi K. [redacted] B. [redacted] są jego dzieci: B. [redacted] S. [redacted], M. [redacted] B. [redacted], W. [redacted] G. [redacted] B. [redacted] i E. [redacted] B. [redacted].

3. Postępowanie dekretowe

Grunt nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Melsztyńskiej 6 został objęty w posiadanie przez gminę m.st. Warszawa w dniu 10 października 1947 roku. Termin złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu upływał zatem w dniu 10 kwietnia 1948 r.

Wniosek dekretowy został złożony przez K B 11 maja 1948 rok, tj. po terminie. W dniu 20 maja 1948 roku K B złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej. W dniu 27 września 1948 roku Wiceprezydent m.st. Warszawy przywrócił termin do złożenia wniosku pod warunkiem podjęcia promesy Zarządu Miejskiego zobowiązującej petenta do zagospodarowania terenu do 1 października 1950 r.

Pismem z dnia 1 października 1999 r., skierowanym do Prezydenta m. st. Warszawy, M B wniosła o podjęcie działań mających na celu wydanie decyzji w sprawie wniosku dekretowego z dnia 11 maja 1948 r.

Rozpoznając wniosek dekretowy z dnia 11 maja 1948 roku ostateczną decyzją z dnia grudnia 2010 roku, nr , Prezydent m. st. Warszawy odmówił W G B , M B , E B i B S przyznania prawa użytkowania wieczystego do gruntu stanowiącego obecnie części działek ewidencyjnych nr i nr w obrębie położonego przy ul. Melsztyńskiej 4/10 z uwagi na złożenie wniosku dekretowego po upływie terminu.

4. Postępowanie w przedmiocie wniosku o ustalenie i wypłatę odszkodowania

K B wniósł na podstawie art. 53 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz.U. 1958 Nr 17, poz. 70 z późn zm.) o przyznanie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, ozn. hip . Decyzją z dnia stycznia 1976 r. znak Urząd Dzielnicowy Warszawa – Wola Wydział Terenów orzekł o pozostawieniu wniosku o przyznanie odszkodowania bez rozpoznania.

W wyniku rozpoznania odwołania K B od ww. decyzji, decyzją z dnia lutego 1976 r., znak i Prezydent m.st. Warszawy utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

Następnie, pismem z dnia 25 stycznia 2011 r. W B , E B , B S i M B wnieśli o przyznanie im na podstawie art. 215 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. 1997 Nr 115, poz. 741 z późn. zm.) odszkodowania za grunt położony w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, ozn. hip. 13197.

Prezydent m. st. Warszawy decyzją z dnia lipca 2014 roku, nr , ustalił odszkodowanie w wysokości 1.543.856 zł za przejętą nieruchomość położoną w

Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, ozn. hip. [redacted] i przyznał to odszkodowanie na rzecz E [redacted] B [redacted] w wysokości 289.473 zł w 3/16 części, B [redacted] S [redacted] w wysokości 289.473 zł w 3/16 części, M [redacted] B [redacted] w wysokości 289.473 zł w 3/16 części oraz W [redacted] i B [redacted] w wysokości 675.437 zł w 7/16 części. Powyższe odszkodowanie zostało wypłacone stronom. Data wprowadzenia transakcji to 8 kwietnia 2014 r. (data raportu 8 maja 2014 r.). Przelew całości powyższych funduszy został dokonany z konta bankowego Urzędu m.st. Warszawy na rachunek pełnomocnika beneficjentów decyzji, tj. W [redacted] sp.k. w W [redacted].

Od powyższej decyzji został wniesiony przez Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Warszawie sprzeciw. W sprzeciwie wskazano, że ww. decyzja jest nieważna, bowiem jej wydanie nastąpiło w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, tj. decyzją Prezydenta m. st. Warszawy nr [redacted] z dnia [redacted] lutego 1976 roku w sprawie odmowy ustalenia odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, utrzymującą w mocy decyzję Kierownika Wydziału Terenów Urzędu Dzielnicowego Warszawa – Wola z dnia [redacted] stycznia 1976 r.

Decyzją z dnia [redacted] października 2017 roku, nr [redacted], Wojewoda Mazowiecki stwierdził nieważność decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia [redacted] lipca 2014 roku, nr [redacted]. Organ wskazał, że w obrocie prawnym funkcjonuje już wydana w stosunku do K [redacted] B [redacted] decyzja rozstrzygająca odmownie sprawę ustalenia odszkodowania za tę samą nieruchomość, w niezmienionym stanie faktycznym i prawnym sprawy. Co za tym idzie decyzja Prezydenta z dnia [redacted] lipca 2014 roku podlega eliminacji z obrotu prawnego.

Od ww. decyzji Wojewody Mazowieckiego w dniu [redacted] listopada 2017 r. zostało wniesione przez W [redacted] B [redacted], E [redacted] B [redacted] i B [redacted] S [redacted] odwołanie do ówczesnego Ministra Infrastruktury i Budownictwa (obecnie Minister Inwestycji i Rozwoju).

5. Podstawa ustalenia stanu faktycznego

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie akt Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących nieruchomości warszawskiej położonej przy ul. Melsztyńskiej 6, akt o sygn. [redacted] (ul. Melsztyńska 6/1) oraz [redacted] (ul. Melsztyńska 4/8), informacji otrzymanych z Departamentu Informatyzacji i Rejestrów Sądowych, Ministerstwa Finansów, Banku Gospodarstwa Krajowego, Wydziału Skarbu Państwa i

Nieruchomości Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie, Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy Biura Architektury i Planowania Przestrzennego, Ministerstwa Inwestycji i Rozwoju, a ponadto dokumentacji i informacji przekazanych przez Archiwum Państwowe w Warszawie oraz Wojewodę Mazowieckiego.

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Wydanie przez Prezydenta m.st. Warszawy decyzji w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną (art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.)

1.1. W ocenie Komisji decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2014 r. nr [] powinna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc* (tj. z mocą wsteczną) jako dotycząca sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a., znajdującym odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie, wydanie decyzji która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, stanowi przesłankę stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji.

Stwierdzenie zaistnienia ww. naruszenia obliguje Komisję do stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.

Dla dokładnego wyjaśnienia podstawy rozstrzygnięcia niezbędna jest pogłębiona analiza stanu faktycznego sprawy i kolejno następujących po sobie zdarzeń mających wpływ na zaistnienie w sprawie jednej z przesłanek nieważności decyzji, o której mowa w art. 156 k.p.a.

1.2. Decyzją z dnia stycznia 1976 r., nr [], Kierownik Wydziału Terenów Urzędu Dzielnicowego Warszawa – Wola, działając na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. 1974, Nr 10, poz. 64; dalej: ustawa o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości), po rozpatrzeniu sprawy odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6 o pow. 752 m², hip. nr [], stanowiącą byłą własność K [] : B [], orzekł pozostawić bez rozpoznania wnioski o przyznanie odszkodowania, kierując decyzję do K [] B [] i.

1.3. Decyzją z dnia lutego 1976 r. Prezydent m. st. Warszawy po rozpatrzeniu odwołania K B od decyzji Kierownika Wydziału Terenów Urzędu Dzielnicowego Warszawa – Wola z dnia stycznia 1976 r. w sprawie odmowy ustalenia odszkodowania według zasad przewidzianych w art. 8 w związku z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

1.4. Decyzją z dnia lipca 2014 r. nr po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 stycznia 2011 r. w sprawie odszkodowania za nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, o pow. 752 m², pochodzącą z nieruchomości hipotecznej, ozn.

Prezydent m.st. Warszawy ustalił odszkodowanie w wysokości 1.543.856 zł, za przejętą dekretem nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, hip. , która obecnie stanowi część działek ewidencyjnych nr i z obrębu , stanowiących własność m.st. Warszawy. Przyznano odszkodowanie na rzecz E B w 3/16 części (tj. w kwocie 289.473 zł), B S w 3/16 części (tj. w kwocie 289.473 zł), M B w 3/16 części (tj. w kwocie 289.473 zł) oraz W B w 7/16 części (tj. w kwocie 675.437 zł).

W decyzji odszkodowawczej z dnia lipca 2014 r. odmiennie uznano, że nieruchomość mogła być przed dniem wejścia w życie dekretu przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, a zatem spełnia przesłankę do przyznania odszkodowania za działkę budowlaną. Ustalono również, że budynek o obecnym adresie ul. Melsztyńska 4/10 został wybudowany na podstawie decyzji lokalizacyjnej nr z dnia 1971 r. co dowodzi, że właściciele utracili faktyczną możliwość władania gruntem po 5 kwietnia 1958 r. oraz spełnione zostały przesłanki z art. 215 ust. 2 u.g.n.

Powyższa decyzja wobec jej niezaskarżenia do organu stopnia wojewódzkiego, stała się ostateczna w dniu 22 lipca 2014 r.

1.5. W pierwszej kolejności w przedmiotowej sprawie należy dokonać ustaleń, czy w postępowaniu odszkodowawczym z pierwszego wniosku przeprowadzono „pełne” postępowanie dowodowe i czy mimo brzmienia rozstrzygnięcia (decyzji z dnia 9 stycznia 1976 r.): „pozostawić wniosek bez rozpoznania”, w rzeczywistości wydano decyzję odszkodowawczą odmawiającą właścicielowi wypłaty odszkodowania.

Przy pozytywnym ustaleniu, że na skutek pierwszego wniosku rozpoznano sprawę o odszkodowanie należy stwierdzić, że przy drugim wniosku, w drugim postępowaniu mamy do

czynienia z powagą rzeczy osądzonej oraz postępowanie z drugiego wniosku jest dotknięte bezwzględłą przyczyną nieważności (art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.).

Z treści uzasadnienia decyzji z dnia stycznia 1976 r., nr , wynika, że organ administracyjny zbadał, czy w sprawie zostały spełnione przesłanki z art. 53 ustawy o zasadach i w trybie wywłaszczania nieruchomości, warunkujące możliwość przyznania odszkodowania za ww. nieruchomość, tj. czy ww. działka była przeznaczona, przed dniem wejścia w życie dekretu, pod budowę domu jednorodzinnego i czy została przejęta w faktyczne władanie przez Państwo po dniu 5 kwietnia 1958 r., tj. po dniu wejścia w życie ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości. W toku postępowania dowodowego dokonano w dniu 14 listopada 1975 r. przesłuchania K i B oraz zbadano przeznaczenie przedmiotowej nieruchomości w planie zabudowania według stanu na datę wejścia w życie dekretu warszawskiego, tj. w dniu 12 listopada 1945 r. Na mocy zaświadczenia zastępcy Kierownika Wydziału Architektury Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej ds. Architektury z dnia 2 grudnia 1975 r., znak , działka przy ul. Melsztyńskiej 6 była przeznaczona przed 1945 r. pod mały dom wielorodzinny. Dodatkowo, przed wydaniem decyzji z dnia 9 stycznia 1976 r., zlecono wycenę nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, ozn. hip. nr o pow. 752 m². Elaboraty szacunkowe sporządzone zostały: w zakresie działki gruntu w dniu 10 czerwca 1975 r. przez mgr inż. T R – biegłego Urzędu m.st. Wydziału Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w zakresie spraw budowlanych, zaś w zakresie wartości kultur roślinnych i upraw wieloletnich – w dniu 12 czerwca 1972 r. przez mgr inż. B L – biegłego Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy Wydziału Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w zakresie spraw rolnych – zgodnie z treścią art. 21 ówczesnie obowiązującej ustawy z dnia 12 marca 1958 r.

W treści decyzji z dnia stycznia 1976 r. organ I instancji uznał, że przepis art. 53 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości nie ma zastosowania do działki o przeznaczeniu pod zabudowę wielorodzinną, wobec czego pozostawiono wniosek o ustalenie odszkodowania za przedmiotową nieruchomość bez rozpoznania. Wobec powyższych okoliczności, nie budzi wątpliwości, że kwestia ustalenia odszkodowania została rozpatrzona merytorycznie. Zgodnie z brzmieniem, na dzień 9 stycznia 1976 r., art. 59 § 1 i 2 k.p.a. (Dz.U. 1960, Nr 30, poz. 168 ze zm.), podanie pozostawiało się bez rozpoznania jedynie w przypadku, gdy w podaniu nie wskazano adresu wnoszącego i nie było możliwości ustalenia tego adresu na podstawie posiadanych danych lub gdy wnoszący podanie nie usunął innych

braków w terminie 7 dni, po wezwaniu ze strony organu do ich usunięcia. W takiej sytuacji organ nie wydawał decyzji, a jedynie dokonywał odpowiedniej adnotacji w aktach sprawy. Wyżej wymieniona decyzja podjęta została, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, prowadzącego do merytorycznego załatwienia sprawy, w oparciu o przepisy art. 53 i art. 55 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości.

W uzasadnieniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lutego 1976 r. (utrzymującej w mocy decyzję Kierownika Wydziału Terenów Urzędu Dzielnicowego Warszawa – Wola z dnia stycznia 1976 r.) wskazano, że nieruchomość przy ul. Melsztyńskiej 6 przed 1945 r. nie była przeznaczona pod budowę domu jednorodzinnego. Wskazano, iż użyte stwierdzenia w opinii Wydziału Architektury, Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej z dnia 2 grudnia 1975 r., że na działce mógł być wzniesiony mały dom wielorodzinny, jest wprawdzie nieprecyzyjne, lecz dla oceny przeznaczenia działki przed wejściem w życie dekretu z 26 października 1945 r. całkowicie wystarczające. Organ odwoławczy ponownie ocenił zaistnienie przesłanek z art. 53 ustawy o zasadach i w trybie wywłaszczania nieruchomości, decydujących o możliwości przyznania odszkodowania za ww. nieruchomość warszawską i w wydanej decyzji wyjaśnił powody swojego rozstrzygnięcia.

2. Decyzja z dnia stycznia 1976 r., nr jako tworząca stan powagi rzeczy osądzonej

2.1. Postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym trybem postępowania umożliwiającym wzruszenie ostatecznej decyzji administracyjnej. Możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalna jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a. Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej przysługują również Komisji w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 k.p.a. lub w przepisach szczególnych.

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym orzecznictwem sądowym postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest

wyłącznie badanie zaistnienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Organ orzekający nie jest natomiast władny rozstrzygnąć sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, gdyż postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt I OSK 1706/10 dostępne na: <http://cbois.nsa.gov.pl>). Celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności nie jest bowiem merytoryczne, ponowne rozstrzygnięcie sprawy w jej całokształcie, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji z jednego tylko punktu widzenia, mianowicie, czy decyzja jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. pkt 1-7 k.p.a. Jak wskazuje T. Kiełkowski (Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz pod. red. naukową H. Knysiak-Molczyk, wyd. Wolters Kluwer, W-wa 2015, kom. do art. 156 ustawy), decyzja przewidziana w art. 158 § 1 k.p.a. jest decyzją wydaną w sprawie administracyjnej, chociaż sprawy tej nie rozstrzyga. Dla oceny przyczyn stwierdzenia nieważności decyzji punktem odniesienia jest stan faktyczny i prawny z chwili jej podjęcia. W toku postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organy badają, czy w sprawie istnieją przesłanki do jej wzruszenia, enumeratywnie wymienione w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a., przy czym pozytywne przesłanki stwierdzenia nieważności nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, a powinny być interpretowane dosłownie lub nawet ścieśniająco, ponieważ przepis ten ma charakter wyjątkowy. Postępowanie jest więc ograniczone do weryfikacji samej decyzji administracyjnej, a ewentualne wady stanowiące podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji muszą tkwić w samej decyzji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 stycznia 2014 r. sygn. akt II GSK 1617/12 dostępny: cbois.nsa.gov.pl).

2.2. W orzecnictwie sądów administracyjnych istotę powagi rzeczy osądzonej decyzji administracyjnej przedstawia się na tle dwóch przepisów k.p.a.: art. 16 § 1 definiującego pojęcie decyzji ostatecznej i określającego skutki uzyskania tego statusu, a także art. 156 § 1 pkt 3 wprowadzającego sankcję stwierdzenia nieważności decyzji, jeżeli dotyczy ona sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 stycznia 2011 r., II OSK 2475/10 stwierdził, że: „Organ administracji stwierdzając, że w sprawie zaistniała res iudicata, a więc powaga rzeczy osądzonej polegająca na wcześniejszym rozstrzygnięciu sprawy inną decyzją ostateczną, zobligowany jest umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe bowiem ponownie rozpoznając sprawę naraża się na zarzut nieważności postępowania określony w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.”. Podobnie w literaturze poświęconej jurysdykcyjnemu postępowaniu administracyjnemu, uregulowanemu

w k.p.a., o powadze rzeczy osądzonej decyzji przeważnie wspomina się podczas analizy art. 16 § 1 i 156 § 1 pkt 3 k.p.a. Komentując uregulowanie wynikające z tego ostatniego przepisu J. Zimmermann stwierdza, że „naruszenie zasady rei iudicatae prowadzi do sytuacji, w której tę samą normę zastosowano do tego samego stanu faktycznego dwukrotnie, co musi oznaczać, że jedno z tych rozstrzygnięć (właśnie późniejsze) nie może obowiązywać” (J. Zimmermann, Polska jurysdykcja administracyjna, Warszawa 1996, s. 154). Według M. Jaśkowskiej, przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej opisana w tym przepisie to tzw. res iudicata, a zatem „ponowne rozstrzygnięcie przez organ sprawy załatwionej wcześniej decyzją ostateczną jest możliwe tylko po uchyleniu pierwotnej decyzji w ustalonym przez prawo trybie” (M. Jaśkowska [w:] A Wróbel, M. Jaśkowska, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2011, s. 969). Zdaniem J. Borkowskiego uregulowanie zawarte w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. ma do spełnienia funkcję gwarancyjną względem zasady trwałości decyzji ostatecznej, uregulowanej w art. 16 § 1 k.p.a. (J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 763). Podobne stanowisko zajął A. Matan, który uważa, że omawiany art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a. realizuje funkcję ochronną w stosunku do rei iudicatae sprzeciwiając się temu, by w tej samej sprawie zostały kolejno wydane po sobie dwie decyzje, przy czym pierwsza jest ostateczna (A. Matan [w:] G. Łaszczycza, C. Martysz, A. Matan, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Kraków 2005, s. 386). Warunkiem stwierdzenia, że nastąpiło naruszenie res iudicata, musi zachodzić tożsamość spraw.

W omawianym stanie faktycznym i prawnym należy rozważyć, czy w sprawie występuje tożsamość rozpoznanych spraw o odszkodowanie, tj. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 stycznia 1976 r. utrzymanej w mocy decyzją z dnia 1 lutego 1976 r. oraz decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 1 lipca 2014 r.

O tożsamości spraw można mówić, gdy występują te same podmioty, gdy dotyczą tego samego przedmiotu i tego samego stanu prawnego, w niezmienionym stanie faktycznym sprawy (podobnie uchwała składu siedmiu sędziów NSA z dnia 27 czerwca 2000 r., FPS 12/99, wyrok NSA z dnia 20 stycznia 1999 r., sygn. akt III SA 6434/97, Legalis nr 52497).

Na podstawie akt własnościowych i treści wydanych ww. decyzji należy stwierdzić, że w obu sprawach odszkodowawczych strona podmiotowa pozostaje niezmieniona, poza samą zmianą imienną konkretnych osób uprawnionych. Krąg stron postępowania zakończonego decyzją z dnia 1 lipca 2014 r. wyznaczony jest następstwem prawnym po dawnym właścicielu

nieruchomości K B: , do którego kierowane były rozstrzygnięcia z dnia stycznia 1976 r. i z dnia lutego 1976 r. W znaczeniu przedmiotowym w obydwu rozpoznanych sprawach odszkodowawczych mowa jest o tej samej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Melsztyńskiej 6, ozn. hip. nr o pow. 752 m², stanowiącej obecnie część działek ewidencyjnych nr i z obrębu .

Zgodnie z art. 215 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, będącym podstawą wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia lipca 2014 r.: „Przepisy ustawy dotyczące odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domu jednorodzinnego, jeżeli przeszedł on na własność państwa po dniu 5 kwietnia 1958 r. oraz do działki, która przed dniem wejścia w życie dekretu wymienionego w ust. 1 mogła być przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, jeżeli poprzedni właściciel bądź jego następcy prawni zostali pozbawieni faktycznej możliwości władania nią po dniu 5 kwietnia 1958 r.”.

Natomiast w myśl art. 53 ust. 2 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości w wersji z dnia wydania decyzji z dnia 9 stycznia 1976 r.: „przepisy niniejszej ustawy dotyczące odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości stosuje się odpowiednio do domów jednorodzinnych i jednej działki budowlanej pod budowę domu jednorodzinnego, które przejdą po wejściu w życie niniejszej ustawy na własność Państwa na podstawie dekretu powołanego w ust. 1.”

Analiza przepisów prawa stanowiących podstawę wydania obydwu decyzji odszkodowawczych doprowadza do wniosku, że art. 215 ust. 2 u.g.n. jest powieleniem art. 83 Ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości z dnia 29 kwietnia 1985 r. (Dz.U. Nr 22, poz. 99), który z kolei stanowił kontynuację rozwiązania przyjętego w art. 53 Ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości z dnia 12 marca 1958 r. (Dz.U. Nr 17, poz. 70; do ujednolicenia tekstu tej ustawy, tj. do 6 kwietnia 1961 r., był to art. 50; tak też Gospodarka Nieruchomościami, Jaworski 2017 r. wyd. 5, Komentarz do art. 215 u.g.n.).

Mimo zmian przepisów dotyczących gospodarowania nieruchomościami stanowiącymi własność Skarbu Państwa oraz terenowych jednostek samorządu, została zachowana ciągłość regulacji prawnej dotyczącej odszkodowań za przejęte przez Państwo nieruchomości. (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt I SA/Wa 1464/08).

Warto zauważyć, że w wyroku z dnia 5 maja 2011 r., sygn. akt I SA/Wa 1764/10 oraz z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. I SA/Wa 1464/08 Sąd uznał, że gdy w obrocie prawnym

występuje ostateczna decyzja odmawiająca przyznania odszkodowania wydana w trybie art. 83 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. niedopuszczalne jest ponowne orzekanie w przedmiocie tego odszkodowania w oparciu o przepisy obowiązującej obecnie ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W wyroku z dnia 16 stycznia 2009 r., sygn. akt I SA/Wa 1440/08 Sąd uznał, że w sytuacji gdy odszkodowanie za nieruchomość podlegającą przepisom dekretu zostało ustalone na podstawie przepisów ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości ostateczną decyzją administracyjną, to właścicielom nieruchomości lub następcom nie przysługuje normalny tryb dochodzenia odszkodowania na podstawie przepisów o gospodarce nieruchomościami, w takim przypadku, w wypadku istnienia stosownych przesłanek mogą domagać się korekty orzeczonego odszkodowania w trybie nadzwyczajnym, np. w trybie stwierdzenia nieważności decyzji o odszkodowaniu. Dopiero wzruszenie ostatecznej decyzji o odszkodowaniu może doprowadzić do jego ponownego ustalenia. Natomiast w wyroku z dnia 28 czerwca 2006 r., sygn. akt I SA/Wa 484/06 wskazano, iż „w sytuacji zatem, gdy odszkodowanie za podlegającą przepisom dekretu nieruchomość zostało ustalone na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości ostateczną decyzją administracyjną, to poprzednim właścicielom takiej nieruchomości nie przysługuje normalny tryb dochodzenia odszkodowania za tę samą nieruchomość na podstawie przepisów ustawy o gospodarce gruntami ani na podstawie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. Dopiero wzruszenie decyzji o odszkodowaniu doprowadzić może do ponownego ustalenia odszkodowania. Ustalenie odszkodowania na podstawie przepisów obecnie obowiązującej ustawy bez wzruszenia decyzji o odszkodowaniu wydanej na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r. powoduje konieczność stwierdzenia nieważności takiej decyzji, jako wydanej w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną (art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.)”.

Powyższe wskazuje, że w obydwu sprawach mamy do czynienia z niezmiennym i tożsamym stanem faktycznym, a rozstrzygnięcia zapadły w oparciu o takie same przesłanki prawne, aczkolwiek ujęte w różnych aktach prawnych.

Wobec przedstawionych wyżej okoliczności należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, z uwagi na tożsamość przedmiotową i podmiotową decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr : z dnia lipca 2014 r. z decyzją Kierownika Wydziału Terenów Urzędu Dzielnicy Warszawa Wola z dnia stycznia

1976 r. nr [] oraz utrzymującą ją w mocy decyzją Prezydenta m.st. Warszawy nr [] z dnia [] lutego 1976 r.

Powyższa konstatacja, w ocenie Komisji, musi skutkować stwierdzeniem nieważności kontrolowanej decyzji.

3. Podstawy stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej

3.1. W ocenie Komisji koniecznym jest stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [] lipca 2014 r. nr [] w całości z powodu wystąpienia przesłanki wydania decyzji, która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną albo
- 2) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części, albo,
 - 2a) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i zawiesza postępowanie w przypadku przeszkody uniemożliwiającej dalsze prowadzenie postępowania i wydanie decyzji, albo
 - 2b) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości albo w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo
 - 2c) stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych, albo
- 3) uchyla decyzję reprivatyzacyjną w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, albo
- 4) w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić, albo
- 5) umarza postępowanie rozpoznawcze, albo
- 6) rozpoznaje wniosek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu.

3.2. Według Komisji w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy wskazane w art.

156 § 1 pkt 3 k.p.a. Przeprowadzenie przez Prezydenta m.st. Warszawy postępowania ustalającego odszkodowanie na podstawie przepisów obecnie obowiązującej ustawy bez wzruszenia decyzji o odszkodowaniu wydanej na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1958 r., powoduje nieważności takiej decyzji, jako wydanej w sprawie już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja jest zobligowana wydać decyzję stwierdzającą nieważność decyzji reprivatyzacyjnej Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 7 lipca 2014 r. z uwagi na zaistnienie przesłanki określonej w art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.

4. Strony postępowania

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zasadą jest, że ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Wprawdzie postępowanie przed Komisją jest odrębnym postępowaniem, to nie do przyjęcia jest, że obowiązują inne reguły ochrony interesu prawnego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

Stronami postępowania są: Prokurator Prokuratury Regionalnej w Warszawie oraz beneficjenci decyzji: E. B., B. S., M. B. i W. B., a także Miasto Stołeczne Warszawa – reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

IV. Konkluzja

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a., orzeczono, jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Patryk Jaki

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. z późn. zm. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa z późn. zm. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.